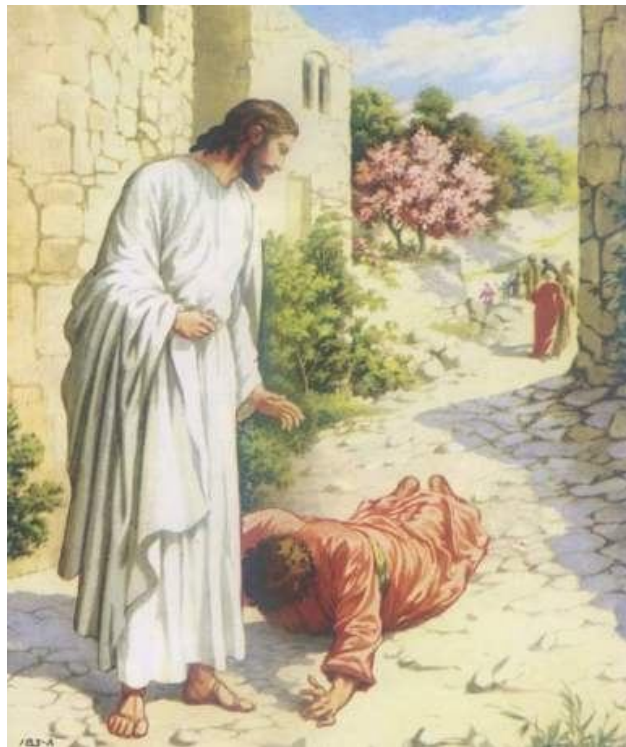

PREDICĂ LA DUMINICA A XXIX-A DUPA RUSALII

A celor zece leproși

“...Au nu zece s-au curățit, dar cei nouă unde sunt?!” (Luca XVII, 17)

Frați creștini,

Purtarea celor nouă leproși din Evanghelia de astăzi e revoltătoare. Cum au putut oamenii aceștia care au primit vindecarea în dar de la Mântuitorul să fie așa de nerecunoscători și de nepăsători față de binefăcătorul lor. Auziți, să fie vindecați într-o clipă de grozava lor boală și să nu vină să mulțumească nici măcar cu un cuvânt. Ce erau acești oameni înainte de vindecare? Niște cadavre vii, niște nenorociți sortiți pieirii.

Boala leprei era o boală fără leac, ea îi despărțea cu desăvârșire de restul lumii, erau ca niște lepădați de lume. Trebuia să rătăcească fără nădejde și fără mângâiere, prin locuri pustii, departe de casă, de familie și de prieteni, sortiți unei suferințe fără de sfârșit. Dar într-o zi leproșii au avut norocul să-L întâlnească pe Mântuitorul. A fost de ajuns un singur strigăt către Dânsul: "Iisuse, Învățătorule, ai milă de noi!" A fost de-ajuns o singură vorbă de-a Domnului

Hristos: "Mergeți și vă arătați preoților!", și deodată leproșii s-au curățit. Oamenilor acelora le-a răsărit soarele bucuriei. De acum ei puteau să se întoarcă să guste din fericirea vieții.

Care ar fi trebuit să fie cel dintâi gând al lor? Nu se cădea oare să vină să mulțumească Milostivului Doctor dumnezeiesc? Nu se cădea să vină să-și plece fețele la picioarele Lui în semn de adâncă recunoștință, așa cum a făcut tovarășul lor, care era de neam samarinean? Dar acești nouă evrei au uitat îndată după ce s-au văzut vindecați, și n-au voit să se ostenească să-l aducă mulțumiri Mântuitorului. Urâtă a fost purtarea aceasta, ne simțim și noi indignați când o auzim.

Și totuși să nu-i osândim prea aspru pe acești leproși nerecunoscători, căci și noi facem la fel ca dânșii. Uităm de mulțimea darurilor pe care le-am primit de la Milostivul Părinte Ceresc, și uităm să venim acasă la El, aici în sfânta biserică să-l mulțumim, pentru cele ce ne-a dat până-n clipa de față, să-l mulțumim că nu ne-a pierdut cu fărădelegile noastre. Să-l mulțumim pentru toate bunătățile ce ni le-a dat. Pentru căldura soarelui, pentru apa izvoarelor și verdeța pământului, pentru sănătatea și pentru aerul pe care-l respirăm, pentru toate frumusețile pe care le-am primit în dar de la Tatăl nostru Cel Ceresc. Cei mai mulți au uitat cu totul și, în loc de mulțumiri și recunoștință, aleargă rătăciți și ca niște vrăjmași ai lui Dumnezeu îndrăznesc să insulte și să înjure pe Milostivul Dumnezeu negând existența Tatălui Ceresc.

Alții, încolțiți de boli și necazuri sau diferite interese, se întorc la Biserica Lui, dar nu ca să-l mulțumească pentru ce au primit, ci vin tot ca să-l ceară, să le dea și iar să le dea. Prea puțini sunt aceia care recunosc că nu sunt vrednici de a mai primi alte daruri din partea lui Dumnezeu, ci cu adâncă smerenie vin mereu la biserică, să-l mulțumească și să-L slăvească pentru ce le-a dat.

Păcatul nerecunoștinței față de Dumnezeu este foarte mare, frați creștini, dar e și atât de obișnuit în lumea noastră creștină că aproape nici unul nu suntem în stare să recunoaștem și să-l mulțumim după cum se cuvine pentru toate bunătățile, frumusețile, darurile pe care ni le-a dat. Dumnezeu nu cere de la noi decât o ieftină răsplătire; să-L recunoaștem ca Stăpân, ca Vistier al bunătăților, să-L socotim izvor al darurilor ce le primim; să vedem că de la El ne vin toate, de la Părintele Luminilor de sus, și să-l aducem laudă, cinste și închinăciune, cu mulțumiri smerite.

Să nu zicem și noi ca păgânii, ca necredincioșii; că nu ne pică nimic din cer, ci mai bine să deschidem ochii sufletului și să vedem prin lumina adevărului, că de sus ne pică ploaie la vreme potrivită, căldura, vânturile și zăpezile. Căci dacă n-ar pica ploaie, s-ar face ceva? Dacă pică prea multă ploaie se mai face ceva? Dacă nu dă Dumnezeu căldură la timp, ploi, zăpezi și

vânturi potrivite; toate mașinările și îngrășămintele chimice pe care le-a inventat omul nu s-ar face nimic. Așa că de sus ne pică pâinea și toate bunătățile, de la Dumnezeu de sus.

De aceea să recunoaștem și să venim la El de pe drumurile rătăcite, și să-L mulțumim Lui pentru toate. De unde vine boala aceasta a nerecunoștinței? De la lepra păcatului mândriei, de la Lucifer, care n-a vrut să vadă și n-a recunoscut de unde-i venea lui, când era în cer arhanghel, atâta lumină, atâta strălucire și frumusețe.

Tot așa și cei care nu recunosc pe Dumnezeu ca autor a tot binele și ca Stăpân al cerului și al pământului, care dirijează toate și de la care ne vin toate; aceștia suferă de lepra mândriei luciferice, de aceea n-au recunoștință față de Tatăl Ceresc.

În Vechiul Testament, la Deuteronom VI, 8, vedem pe Dumnezeu cerând recunoștință oamenilor, căci zice așa:

"Dacă Domnul Dumnezeul Tău, Israile, te-a călăuzit în pământul părinților tăi, și dacă mănânci și te sature, pregătește-te cu grijă să nu uiți pe Domnul care te-a scos din pământul Egiptului și din casa robiei. Să nu zici în inima ta: puterile mele și tăria mâinilor mele mi-au dobândit aceste avuții. Ci adu-ți aminte că Domnul Dumnezeul tău este Acela care ți-a dat putere ca să izbândești!"

Iată deci că Dumnezeu le-a făcut cunoscut mai dinainte oamenilor, căci știa Prea Milostivul Dumnezeu că acest popor evreu va fi foarte nerecunoscător și va ajunge foarte departe cu nerecunoștința și cu răutatea, după cum vedem și din Sfânta Evanghelie de astăzi: au fost zece leproși dintre care unul era de alt neam, de neam samarinean, și doar acesta s-a întors de la mulțumit Domnului; din ceilalți nouă evrei nu s-a găsit nici unul să vină să-l mulțumească dumnezeiescului doctor.

După cum știm cu toții din Sfintele Evanghelii, evreii au fost foarte nerecunoscători față de Fiul lui Dumnezeu, căci după atâtea binefaceri pe care le făcuse, vindecând pe bolnavii lor, săturându-i cu pâine, înviindu-le morții și mângâindu-i cu cuvinte dumnezeiești, ei L-au hulit, L-au batjocorit și L-au omorât pe Cruce.

O, ce grozav este păcatul acesta al nerecunoștinței! Deci însuși Mântuitorul, care era Fiul lui Dumnezeu, s-a dat pildă pentru noi! Sfântul Apostol Pavel îi îndemna pe credincioșii vremii sale zicând: "Mulțumim pentru toate lui Dumnezeu, căci aceasta este voia lui Iisus Hristos, să aducem cu toții mulțumiri!" Omul cu dreaptă judecată poate învăța și din graiul făpturilor necuvântătoare căci toate Îl laudă pe Dumnezeu; ploile și pământul, văzduhul și florile câmpului, care răspândesc valuri de miresme spre Creatorul lor, păsările cu cântul lor de zi și noapte. Cu atât mai mult ar trebui omul care este regele făpturilor, ființa cea mai aleasă, înzestrată cu minte luminată și cu grai cuvântător!

Dacă omul ar avea mai multă înțelepciune, ar putea să vadă și să recunoască zicând: "Eu nu sunt nimic, prin mine însumi sunt un fir de praf, un mic vierme netrebnic în acest mare univers; puterea Ta Doamne mă înalță, din mila Ta Doamne trăiesc, Ție se cuvine lauda inimii mele și a buzelor mele". Și dacă va zice așa cu toată inima lui și cu adevărată smerenie, mare câștig va avea de la Dumnezeu. Căci Sfântul Ioan Gură de Aur zice: "Dumnezeu cere recunoștința voastră, nu fiindcă are El trebuință de ea, ci pentru ca să vă facă vrednici de mai mari daruri din partea Lui!" Cine mulțumește, acela câștigă mila lui Dumnezeu înzecit și însutit.

Să vedem acum care este recunoștința creștinilor față de Atotputernicul, se potrivește cu a celor nouă leproși!? Într-un sat, un creștin zace greu bolnav, și cum sfârșitul se apropie, toate îngrijirile nu-i ajută la nimic, doctorii nu reușesc cu nici o doctorie, omul e cu un picior în groapă. Ce-i mai rămâne omului de făcut? Să dea fuga pe aripile credinței la Milostivul Dumnezeu, știind că ceea ce nu pot oamenii, Dumnezeu poate. În această situație, se roagă, plânge, trimite femeia să plătească slujbe la biserică, i se fac masluri, se spovedește, se împărtășește.

Deodată puterea dumnezeiască îl întărește, îl scoală sănătos. Dumnezeu l-a smuls de pe marginea mormântului, i-a mai dat zile de trăit. Dar ce vedem? După ce s-a făcut sănătos creștinul nostru, încetul cu încetul a uitat de Dumnezeu, a părăsit biserica Lui, s-a luat iar de înjurături, de fumat, s-a dus iar la petreceri ticăloase și s-a prins iarăși în vârtejul lumii. Iată cum mulțumește omul nostru. Câți ostași care au fost pe front n-au făgăduit că nu vor mai lipsi de la biserică, că vor ține sărbătorile, posturile, că se vor lăsa de toate relele, dacă vor scăpa cu viață!? Când vedeau cum moartea seceră unul după altul, îngroziți strigau: "Doamne apără-ne, scapă-ne Doamne, ajută-ne ca să ne mai vedem și noi copiii și soția, ajută-ne că vom aduce jertfe mari la biserica Ta, vom dăruia icoane mari, candelă, scapă-ne Doamne din iadul acesta". Și Dumnezeu i-a scăpat pe mulți. Însă vai, o dată cu haina militară au lepădat și credința și promisiunile, căci acasă când au ajuns, în loc să îndeplinească cele promise, au început să înjure și Biserica și pe Dumnezeu. Iată recunoștința omului.

Sunt tineri mulți care vin la biserică și se roagă să le ajute Dumnezeu să reușească la examene, fac promisiuni că vor urma credința dacă reușesc, dar după ce își văd scopurile împlinite uită de recunoștință. Și așa sunt o mulțime de leproși nerecunoscători care se folosesc de darurile lui Dumnezeu, de oamenii lui Dumnezeu, de casa lui Dumnezeu. Acest groaznic păcat unii îl vor plăti în iad, iar alora va îngădui Dumnezeu să fie plătit de copiii lor. Alții, nu-i apucă moartea până când nu vor plăti în lumea aceasta, ca să cunoască că fără Dumnezeu n-ar fi putut face nimic.

Așa este omul de sucit și de mincinos, că astăzi este într-un fel și mâine în altul. Așa au fost mulți la cutremur, la inundații, la războaie, în timpul foametei, au promis multe, s-au întors

pentru un timp, au venit la biserică, însă n-au ținut mult toate acestea și au uitat cu totul, căzând în mari fărâdelegi. Lucrul acesta se repetă zilnic în ochii noștri. Câtă vreme lumea este în necaz, în nevoi, aleargă la Dumnezeu, Îi recunoaște puterea, Îl roagă.

Dar îndată ce trec necazurile uită iarăși, Îl părăsesc și-l întorc spatele. Ce înseamnă asta? Neglijență, nepăsare, nesimțirea sufletului și a trupului; de aceea Dumnezeu ne lasă să strigăm în zadar la El; El știe, Milostivul, că suntem îndărătnici și că în schimbul binefacerilor Sale, ei vor deveni mari făcători de păcate, hulitori și nerecunoscători.

De aceea păcatul acesta al nerecunoștinței față de Dumnezeu Binefăcătorul nostru, de aproapele nostru, este atât de mare, și atât de mare pagubă aduce, încât un sfânt părinte bisericesc l-a asemănat cu un vânt pustiitor, care usucă toate izvoarele harului ceresc. Ba mai mult decât aceasta, nerecunoștința atrage mânia dumnezeiască asupra celor ce se fac vinovați de ea.

Am citit într-o carte veche o frumoasă istorioară, unde spunea că odată Bunul Dumnezeu a chemat toate virtuțile de pe pământ la Sine în cer ca să le vadă și să le dea sfaturi. Între cei chemați erau: adevărul, dreptatea, mila, credința, bunătatea. Dar tot printre acești invitați erau și două virtuți care nu se mai văzuseră și nu se cunoșteau. Se apropie una de alta să se recomande: eu sunt binefacerea, zise una, eu sunt recunoștința, zise cealaltă. "Cum, voi nu vă cunoașteți?" întrebă Bunul Dumnezeu. "Nu Doamne, - răspunseră cele două necunoscute - nu ne cunoaștem, că pe pământ nu ne-am întâlnit niciodată ". Dacă stăm să judecăm drept, e plină de adevăr această istorioară. Nu știu cum se face că tocmai celui căruia îi faci cel mai mare bine îți face cel mai mare rău.

Poate fiecare dintre noi cunoaștem diferite cazuri din viața noastră. Pe câți n-am auzit și eu: Părinte, am un vecin pe care l-am ajutat când era bolnav, l-am împrumutat cu bani, nu știam ce să-i mai fac, și drept recunoștință n-a vrut să-mi mai dea banii și mi-a devenit cel mai mare dușman. Apoi câți copii sunt nerecunoscători față de părinții lor, nu-i mai recunosc ca părinți. Câte mame văduve n-au pensie, iar copiii, pe care i-au crescut și i-au hrănit la pieptul lor, acum le lasă să moară de foame. Câți nu și-au alungat părinții de acasă în frig și printre străini?!

Câți bărbați nu mai recunosc binefacerile soției?! Soția care l-a iubit, l-a spălat, i-a crescut copiii, și după ani de zile nu vrea s-o mai vadă-n ochi. Ce păcat strigător este și acesta. Să se trezească fiecare din întunericul acestui păcat, căci cel care nu are recunoștință față de aproapele, binefăcătorul său, tot în Dumnezeu lovește, căci legea Lui o disprețuiește, făcându-se vrăjmaș al aproapelui și al Lui Dumnezeu. Și păcatul acesta nu rămâne nepedepsit.

Fiecare să ne aducem aminte de acei cărora le datorăm recunoștință. Ori că te-a împrumutat o dată cu bani și te-a scos din necaz, ori că a vegheat la căpătâiul tău când ai fost

bolnav, ori că a cheltuit făcându-se naș de botez și cununie, ori că te-a băgat într-un serviciu bun, ori că ți-a dat haine, casă, de mâncare. Și cu cât mai mult, întreit mai mult, acela care a cheltuit zile și nopți ca să te scoată la lumină, să te aducă la Dumnezeu, să cunoști lumina lui Hristos. Și oricare altă faptă pe care ți-au făcut-o părinții cei trupești și cei sufletești.

Nu scapi de dreapta judecată a lui Dumnezeu, dacă nu vei ști să-l mulțumești și Lui Dumnezeu și binefăcătorilor tăi în viața aceasta, așa cât pe cât este cu putință. În nici un caz să nu ajungi să-i vorbești de rău sau să le faci o nedreptate, că te-ai ars și te stingi ca fumul și ca ceara te topești.

E destul să ne amintim de soarta poporului evreu cât a trebuit să sufere din cauza acestui păcat al nrecunoștinței față de Dumnezeu. Dar pentru care păcate pedepsea atunci Dumnezeu pe poporul evreu, cu boala leprei? Sfânta Scriptură ne arată clar că pentru păcatul cârtirii, al clevetirii, al mândriei, al lăcomiei și al nrecunoștinței. Miriam sora lui Moise a cârtit și a clevetit împotriva lui Dumnezeu și imediat s-a îmbolnăvit de lepră. Pe Neeman Sirianul, l-a umplut Dumnezeu de lepră pentru mândria lui, dar după ce s-a smerit și a venit la proorocul Elisei și a făcut ce i-a spus Proorocul, îndată s-a tămăduit de boala leprei.

Cu boala leprei a bătut Dumnezeu pe Ozia împăratul, fiindcă a îndrăznit, în mânia lui, să se îmbrace cu veșminte preoțești și să slujească în biserica lui Dumnezeu ca preot. După ce a făcut aceasta s-a și umplut de boala leprei și a fost depărtat de biserică, de lume și de ai săi, petrecând toată viața, până la moarte în această boală, lăsându-l Dumnezeu ca pildă pentru toți, ca nimeni să nu îndrăznească să se amestece în treburile preoțești, căci mare este taina preoției, așa cum vedem că Domnul Hristos o așează la loc de cinste.

Taina preoției este una din cele șapte taine, fără de care creștinul nu se poate mântui. Vedem că Domnului Hristos pe cei zece leproși îi trimite să se arate preoților. Preoții în legea veche țineau loc de doctori, și acei leproși care se vindeau trebuia să se arate înaintea lor, iar ei le dădeau dreptul ca să locuiască între oameni. Pentru aceasta Mântuitorul îi trimite la ei, așa cum trimite și astăzi pe toți acei care sunt loviți de lepra păcatelor, să meargă să se arate preoților, adică să meargă să se spovedească înaintea preoților, mărturisindu-și păcatele. Cel care nu se spovedește la preot rămâne necurățit de lepra păcatelor și astfel nu se mai poate numi un creștin adevărat, și nu mai poate locui printre oamenii adevărați, adică comunitatea creștină.

De aceea să se grăbească fiecare să se spovedească cu multă încredere în Harul Divin și nimeni să nu se înșele să creadă că se poate mântui și fără preot. Dumnezeu a lăsat pe preoți ca pe niște salvatori ai celor ce cad în mlaștina păcatelor. Nu poate omul să se salveze singur

când cade într-o mlaștină, trebuie ajutat. Îmi amintesc o povestire, deși este un fel de minciună a unui vânător, dar se poate trage o învățătură bună.

Odată, spune vânătorul, după ce am împușcat niște păsări, am alergat în fuga mare ca să le prind pe acea mlaștină unde căzuseră fără să-mi dau seama m-am scufundat până la piept în nămol. Atunci îmi veni în gând o scăpare; cum aveam părul lung, m-am prins bine de el, și astfel m-am tras în sus de păr, afară din mlaștină. Ce minciună grosolană, oricine poate observa aceasta, dar noi să ne folosim de tâlc. Păcatul este o mlaștină grozavă, toți cei ce intră în mlaștina păcatului, se scufundă văzând cu ochii, că toate eforturile de scăpare cu puterile proprii sunt zadarnice.

Toți acei ce se încred în ei zic că nu au nevoie de ajutorul altora; ce să mă duc eu să mă spovedesc la preot, că e și el un păcătos ca și mine! Toți aceștia rămân împotmoliți, rămân pradă morții și pieirii veșnice. Zadarnic se trag de părul capului, zadarnic își bat capul cu fel de fel de mijloace, căci fără ajutorul scumpului Iisus Hristos nu se pot salva. Fără spovedanie și împărtășanie, care se iau prin mâna cea sfințită a preotului, pot sta mult împotmoliți și nu se pot salva. Și totuși cu tot Harul și bunăvoința preotului, dacă omul nu vrea să întindă și el mâna din mlaștină, rămâne tot în pierzare.

De aceea întindeți mâna când vă chemăm, și veniți la Sfânta Liturghie, ca să vă salvați sufletele. Poate întreba cineva: Dar ce, preotul nu poate să cadă și el în mlaștină, și nu este și el tot om, și atunci, pe el cine-l mai scoate? Da, într-adevăr, și preotul e supus greșelii, și poate cădea și el în păcate, dar să știți că și el întinde mâna unui coleg de-al lui și se spovedește, căci și preoții se spovedesc, și arhierii și diaconii. Care doctor nu se îmbolnăvește și nu cere ajutorul altui doctor?! Tot așa și preotul cere ajutorul lui Dumnezeu prin harul dat preoților.

Noi când mergem la spovedit nu mergem la preot ca om, nu ne legăm de păcatele lui, ca sectanții, rătăciții, care s-au despărțit de Biserică, de preoție, de sfintele Taine; ce avem noi cu păcatele preotului? Ci ne folosim și ne apucăm de cheile lui Dumnezeu, pe care le ține preotul în mână, adică de Harul de a dezlega păcatele oamenilor. Aceste chei sunt date lui de Domnul Hristos. Arhierii se spovedesc la preoți călugări, preoții și diaconii care au smerenie și frică de Dumnezeu se spovedesc și ei pentru că numai așa vor primi iertare cu toții din partea lui Dumnezeu.

Creștinii nu au voie să se spovedească la cei care n-au primit hirotonisirea ca preot duhovnic, n-au voie să se spovedească la preoții caterisiți sau la rătăciți.

Lepra, frați creștini, este o boală nevindecabilă. Tot trupul se umple de bube, de la cap până la picioare, apoi încetul cu încetul, începe să putrezească, să cadă carnea până la oase. Cad ochii, nasul, buzele, urechile, rămânând scheletul și așa se sfârșește în chinurile cele mai

groaznice. Această boală era pedeapsa păcatelor pe care le-ați auzit, și de care a pomenit și Sfântul Apostol Pavel astăzi, când spune: "...că pentru păcatele acestea vine mânia lui Dumnezeu peste noi!"

Dar s-au îndesit boli mai grele ca lepra: cancerul, holera, SIDA și altele la care doctorii nu mai găsesc leac. Și aceasta tot din cauza păcatelor noastre. Căci omul nu mai trăiește rațional întru totul. Suntem pedepsiți mai ales pentru patima beției, a tutunului, a desfrânării, a avortului. Dacă boala trupească este atât de grea, cât de groaznică trebuie să fie boala cea sufletească?! Boala cea sufletească aduce sufletul în starea cea mai jalnică, în cea mai grea nesimțire de moarte.

Un sfânt părinte ne spune că dacă noi am vedea un suflet înainte de spovedanie, ne-ar fi scârbă să-l privim, căci este întocmai ca un lepros, desfigurat; fără ochi, fără nas, fără urechi, fără buze, cu dinții rânjiți ca moartea, cu răni curgând puroi din ele, cu umflături și vânătăi. Îi spui cuiva unde duce beția, curvia, tutunul și toate celelalte vicii, dar nu te aude, nu te vede, nu te simte, nu vede pericolul ce-l așteaptă. Vai de sufletele pe care le va apuca moartea în aceste păcate că vor pieri pe veci.

Ce mai observăm din Sfânta Evanghelie de astăzi? Leproșii nu erau primiți să stea în casă împreună cu cei sănătoși, cu toată dragostea de familie, de frați și surori. Ei trebuia să fie scoși afară, rătăcind prin locuri depărtate.

Să luăm și noi învățătură: care vrem să nu ne îmbolnăvim de lepra păcatelor, nu trebuie să ne asociem cu acest fel de leproși. Mulți zic despre cei care nu sunt serioși, nu-și văd de familie, de copii, de serviciu și sunt cu toate viciile, că sunt lepre. Într-adevăr că boala aceasta a leprei este o boală contagioasă, de aceea cei sănătoși fugeau de ea.

Tot așa și lepra păcatelor se ia. Cum înjură părinții, așa înjură și copiii, cum dă diavolului părinții, și copiii fac la fel. Și așa a reușit diavolul cu lepra păcatelor să distrugă o mulțime de suflete, făcându-le incapabile de a mai simți, de a mai gândi, de a vedea dezastrul și pieirea lor. Să fugim frați creștini, dacă vrem să scăpăm cu sufletul curat, să venim la Scumpul nostru Mântuitor care ne-a izbăvit și ne izbăvește de toate răutățile.

Să fim recunoscători, că atât de mult a trebuit să facă El pentru noi. El și-a vărsat sângele pentru mântuirea noastră, și-a dat viața pentru noi, iar recunoștința noastră care este? Îl slăvim noi cum se cade? Îi mulțumim noi cum se cuvine? Să ne gândim ce ne întreabă acum Domnul pe toți: Cu ce recunoașteți voi pentru binefacerile Mele? Mă înjurați, alergați la rele, dați diavolului toate lucrurile Mele, nu-Mi mulțumiți. Veniți mai curând, întoarceți-vă cât mai curând la Mine până nu vă voi da foc, până nu vă voi amesteca cu pământul, până când nu vă voi

spulbera pentru toate fărădelegile și păcatele voastre, până nu vine ziua cea de pe urmă ca să dați seama de toate nedreptățile voastre, pe care le-ați făcut față de aproapele și față de Mine.

Să ne întoarcem deci, frați creștini, către marele Binefăcător al nostru, Milostivul Dumnezeu și să-i mulțumim pentru toate binefacerile care le-am primit de la El și pentru cele pe care le vom mai primi.

Rugăciune

Doamne Iisuse Hristoase, Mântuitorule Cel Prea Milostiv, care ai tămăduit pe cei zece leproși, tămăduiește Doamne și sufletele noastre, ale celor ce ne-am adunat aici. Tămăduiește-le pe toate de lepra păcatelor, căci făgăduim că prin ajutorul Tău să nu fim nerecunoscători și nemulțumitori ca cei nouă leproși, ci vom aduce la picioarele Tale sufletele noastre smerite ca să ți se închine Ție până la sfârșitul vieții noastre, până la ultima suflare a vieții noastre, și acolo în cerul Tău cel sfânt să ne duci și pe noi, ca să fim cu Tine în vecii vecilor. Amin.